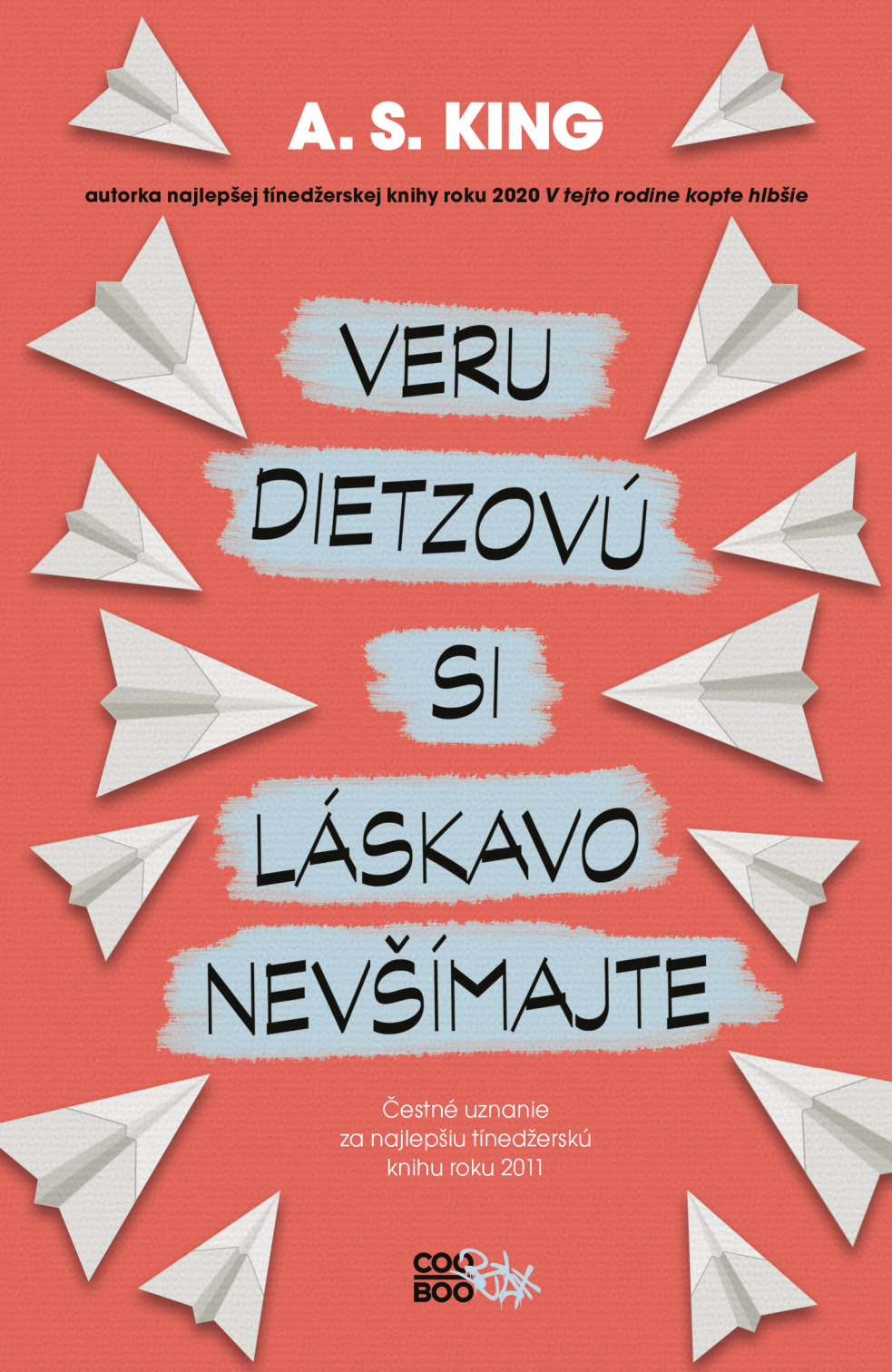

A. S. KING

autorka najlepšej tínedžerskej knihy roku 2020 *V tejto rodine kopte hlbšie*

VERU
DIETZOVÚ
SI
LÁSKAVO
NEVŠÍMAJTE

Čestné uznanie
za najlepšiu tínedžerskú
knihu roku 2011

**COOL
BOO**

Veru Dietzovú si láskavo nevšímajte

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.cooboo.sk
www.albatrosmedia.sk

A. S. King

Veru Dietzovú si láskavo nevšímajte – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

COO
BOO

VERU

DIETZOVÚ

SI

LÁSKAVO

NEVŠÍMAJTE

A. S. KING

**VERU
DIETZOVÚ
SI
LÁSKAVO
NEVŠÍMAJTE**

**Z angličtiny preložila
IVANA CINGELOVÁ**

Text copyright © 2010 A. S. King

This translation published by arrangement with Random House
Children's Books, a division of Penguin Random House LLC.

Translation © Ivana Cingelová, 2020

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-1810-3

ISBN e-knihy 978-80-566-1886-8 (1. zverejnenie, 2020) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-566-1887-5 (1. zverejnenie, 2020) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-566-1885-1 (1. zverejnenie, 2020) (ePDF)

**Pre mojich rodičov, vďaka ktorým som spoznala
vývojové diagramy... a všetko ostatné.**

**Akú tvár si mal pred tým, ako sa narodili
tvoja matka a otec?**

zenový kóan

PROLÓG

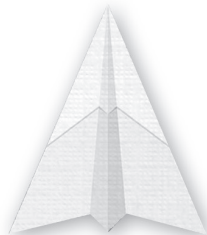
Pred smrťou som ukryl svoje tajomstvá do Starého duba.
Táto kniha je o mojej najlepšej kamoške Vere Dietzovej,
ktorá ich nakoniec našla.

Charlie Kahn
(uhorka vo Verinom Big Macu)

Povedať, že môj kamoš zomrel, je jedna vec.
Povedať, že so mnou môj kamoš vydržal a o päť mesiacov
nato zomrel, je druhá.

Vera Dietzová
(štvrtáčka na strednej a profesionálna doručovateľka pizze)

PRVÁ ČASŤ

POHREB

Kňaz vraví niečo o tom, že Charlie bol slobodná duša. Bol aj nebol. Bol slobodný, pretože vo vnútri bol otrokom strachu. Žil naplno, pretože vo vnútri umieral. Charlie pridával vnútorným rozporom na krásu.

Kňaz vraví niečo o tom, aký bol Charlie temperamentný a plný elánu. Predstavujem si Charlieho v bielej rakve, ako v jednej ruke drží servítku z McDonaldu, v druhej fixku a píše: „Povedzte tomu týpkovi, nech sa prestane pchať do môjho temperamentného bieleho zadku. Ani sme sa nepoznali.“ Predstavujem si, ako odkaz pokrčí a zje. Predstavujem si, ako siahla po svojom kovovom zapalovači a zažne ho, priamo tam v truhle. Pred očami mám uslzenú kongregáciu, ktorú zrazu zaujme stúpajúci dym unikajúci cez škáry.

Môžem nenávidieť mŕtveho chalana? Aj keď som ho kedysi milovala? Aj keď to bol môj najlepší kamoš? Môžem ho nenávidieť za to, že je mŕtvý?

• • •

Oco nechce, aby som po obrade šla na cintorín, ale nakoniec ho presvedčím, ideme spolu a on ma pritom drží za ruku, prvý raz, odkedy som mala dvanásť. Kňaz vraví niečo o tom, že sa vraciame do zeme presne tak, ako sme sa zo zeme zrodili, a ja cítim, ako sa mi tráva pod nohami ovíja okolo členkov a sťahuje ma dole. Predstavím si, ako Charlie v rakve prikyvuje, presvedčený, že všetko sa udialo presne podľa plánu Veľkého lovca. Predstavím si, ako sa smeje, keď ho navijak spúšťa do jamy. Počujem ho povedať: „Hej, Veer – nejaký chlapík s bradavicou na nose ma spúšťa do jamy, to nezažiješ každý deň, čo?“ Pozriem na chlapíka, ktorý obsluhuje navijak. Pozriem na trávu, ktorá mi zvierá nohy. Počujem, ako na rakvu s dutým zadunením dopadne hrst' hliny, zaborím si tvár do ocovho ramena a ticho plačem. Stále nemôžem uveriť, že Charlie je mŕtvý.

Na kare sme rozdelení do štyroch frakcií. Prvá z nich je Charlieho rodina. Pán a pani Kahnovci a ich rodičia (Charlieho starí rodičia) a Charlieho tety a strýkovia a sedem bratrančov a sesterníc. Patria sem aj starí rodinní priatelia a blízki susedia, takže s ocom skončíme tu. Oco, ktorý bez mamy na spoločenských udalostiach stále nevie, čo so sebou, sa ma v kostole a sále s karom štyridsaťsedemkrát spýta, či som okej. Ale on je na tom reálne horšie ako ja. Predovšetkým keď sa baví s Kahnovcami. Vedia, že poznáme ich tajomstvá, pretože žijeme vo vedľajšom dome. A vedia, že vieme, že to vedia.

„Úprimnú sústrasť,“ povie oco.

„Ďakujem, Ken,“ odpovie pani Kahnová. Je prvého septembra, vonku je horúco, a pani Kahnová má dlhé rukávy.

Obaja pozzru na mňa a ja otvorím ústa, že niečo poviem, ale nič zo mňa nevyjde. Mám taký strašný chaos v tom, čo by som mala cítiť, že sa hodím pani Kahnovej do náručia a pár sekúnd vzlykám. Potom sa pozbieram a chrbtom ruky si utriem mokré líca. Oco načrie do svojho saka a podá mi vreckovku.

„Prepáčte,“ zamrmlm.

„To je v poriadku, Vera. Bola si jeho najlepšia kamarátka. Musí to byť pre teba hrozne ťažké,“ upokojí ma pani Kahnová.

Nemá poňatia, ako veľmi je to ťažké. Jeho najlepšou kamoškou som nebola od apríla, keď so mnou totálne vydrbal a začal sa flákať s Jenny Flickovou a idiotskými Poškolákmi. Niečo vám poviem – ak si myslíte, že keď váš najlepší kamoš umrie, je to od neho podpásovka, vezmite si, aké to je, keď váš najlepší kamoš umrie po tom, ako s vami vydrbal. Takú podpásovku ste ešte nezažili.

Vpravo od rodinného kútika je kútik so známymi. Zmes sus-edov, učiteľov a deciek, ktoré s ním chodili na nejakú-tú hodinu samoštúdia. Pár deciek z detského bejzbalového tímu, kam chodil ako piatak. Opatrovateľka, ktorá nás ako malých strážievala a do ktorej bol Charlie neprestajne zamilovaný, prišla s mužom, za ktorého sa nedávno vydala.

Za kútikom so známymi postávajú dôležití ľudia. Všetci sú oblečení v čiernom. Kňaz sa rozpráva s riaditeľom školy, Charlieho rodinným doktorom a nejakými dvoma chlapíkmi, ktorých som v živote nevidela. Keď vybavíme úvodné karové záležitosti, jeden z kňazových pomocníkov sa pani Kahnovej spýta, či niečo nepotrebuje. Pán Kahn sa do toho vloží a odpovie namiesto manželky, príkro, a pomocník potom ľudí in-

formuje, že sú pripravené švédske stoly. Vlečie sa to, ale všetci sa nakoniec presunú k jedlu.

„Dáš si niečo?“ spýta sa oco.

Pokrútim hlavou.

„Isto?“

Prikývnem. Oco si vezme tanier a kydne naň nejaký šalát s tvarohom.

Na opačnej strane miestnosti je banda Poškolákov – Charlieho nových najlepších kamošov. Postávajú pri dverách a v skupinkách chodia von, zapáliť si. Veranda je posiatá ohorkami, aj keď tu majú jeden z tých bezdymových popolníkov v tvare presýpacích hodín. Nejaký čas blokovali východ, ale potom ich manažér sály požiadal, aby sa presunuli. Poslúchli a teraz obkolesujú Jenny Flickovú, akoby bola zúfalou vdovou, a nie dôvodom, prečo je Charlie mŕtvy.

O hodinu neskôr sa s ocom vezieme domov a on sa spýta: „Vieš niečo o tom, čo sa stalo v nedeľu večer?“

„Nie.“ Klamem. Viem.

„Pretože ak áno, musíš niečo povedať.“

„Hej. Povedala by som, keby som vedela, ale neviem.“ Klamem. Viem. Nepovedala by som. Nepovedala som. Nepoviem. Ešte nemôžem.

Po príchode domov sa osprchujem, pretože neviem, čo iné by som robila. Oblečiem sa do pyžama, aj keď je len pol ôsmej, a sadnem si dole v brlohu k ocovi, ktorý číta noviny. Ibaže neobsedím, takže prejdem do kuchyne, otvorím posuvné sklenené dvere a znova ich za sebou zavriem, zvonka. Na dvore je

hromada vtákov, ktoré pri západe slnka škriekajú tým svojím typickým škrekom. Zahľadím sa do lesa, smerom k Charlieho domu, a potom sa vrátim dnu.

„Zvládneš ísť zajtra do školy?“ spýta sa oco.

„Nie,“ odvetím. „Ale asi to bude to najlepšie, čo môžem urobiť, či?“

„Asi máš pravdu,“ uzná. Ale on tam nebol, keď sa Jenny a Poškoláci v pondelok zhrčili na parkovisku okolo jej auta, všetci v čiernom, a fajčili. Nebol tam, keď kvílila. Kvílila tak nahlas, že som ju zrazu nenávidela ešte viac, než som ju nenávidela dovtedy. Tak strašne nekvílila ani len Charlieho vlastná matka.

„Hej. Je prvý týždeň. Aj tak len opakujeme.“

„Vieš, mohla by si si v práci zobrať o pár hodín viac. Prídeš pri tom na iné myšlienky.“

Vravím si, že vec číslo jeden, ktorú treba mať pri mojom ocovi stále na pamäti, je: nech sa deje čokoľvek, ako riešenie navrhne prácu.

O TRI A POL MESIACA NESKÔR – DECEMBROVÝ ŠTVRTOK

V októbri som dovŕšila osemnásť a namiesto pečenia pizze som začala pizzu rozvážať. Zároveň som namiesto dvadsiatich hodín týždenne začala pracovať štyridsať, a to popri škole. Z predmetov, ktoré mám, sa aj tak oplatia len moderné sociálne myslenie a slovná zásoba. Úlohy na moderné sociálne myslenie sú pohoda – každý deň rozoberáme nejaký novinový článok. Na slovnú zásobu sa treba naučiť desať slovíčok týždenne (s bonusovými bodmi za ďalšie slová, na ktoré narazíme pri mimoškolskom čítaní) a použiť každé z nich vo vete.

Toto je moja veta so slovom *harpagonský*.

Môj harpagonský otec nerozumie, že štvrtáčka na strednej by nemala pracovať na plný úväzok. Nepočúva, keď mu vysvetlujem, že rozvážať každý pracovný deň od štvrtej do polnoci pizzu nebude mať na moje známky dobrý vplyv. Môj harpagonský otec namiesto toho spustí desaťminútovú prednášku

na tému, aké ťažké je zarábať si na živobytie a ako to dnešné deti nechápu, pretože dostávajú vreckové, pre ktoré často nemuseli pohnúť ani prstom.

Vraj to buduje charakter.

Evidentne by za to väčšina mojich rovesníkov bola vďačná.

Údajne som jediné decko na našej škole, ktoré nie je „ska-zené kultúrou nárokovania“.

Mala som vďaka práci prestať myslieť na Charlieho smrť – čo sa mi stále nepodarilo. Všetko sa len zhoršilo. Čím viac pracujem, tým viac ma prenasleduje. Čím viac ma prenasleduje, tým viac do mňa rýpe, aby som očistila jeho meno. Čím viac do mňa rýpe, tým viac ho nenávidím, že ma tu nechal v tejto kaši. Alebo že ma tu nechal, bodka.

Stojím na semafore pred školou a preťahujem si cez hlavu červené Pagoda Pizza tričko. Netrápi ma, že mi postrapatí vlasy, pretože ak chcem naďalej udržiavať krehkú rovnováhu medzi tým, že dostávam dobré prepitné, a tým, že ma nikto neokradne, musím vyzeráť šialeno-neupraveno-apaticky. Siahnem pod sedadlo a pátram po studenej fľaši, a keď ju nájdem, zdvihnem si ju medzi nohy a odkrútim kovový vrchnák. O dva hlty vodky neskôr mi slzia oči a z krku mi automaticky vyrazí chrčivé „áááá“, keď bojujem so štipaním. Neodsudzujte ma. Neopíjam sa. Zvládam situáciu.

Hodím si do úst tri žuvačky, strčím fľašu späť pod sedadlo a zahnem doľava na parkovisko Pagoda Pizze.

Moja šéfka v Pagode je fakt kúl motorkárka s krivými žltými zubami menom Marie. Máme dvoch manažérov. Nathan (Nate) je stodeväťdesiatpäť centimetrov vysoký černocho so štvorcovými okuliarmi ako z osemdesiatych rokov a Steve je štyridsiatnik, ktorý jazdí na porsche a žije s mamou. Jeden

z rozvozcov o ňom vravel, že sa váľa v peniazoch a robí tu len pre srandu, ale neverím veciam, čo sa len tak vravia. Väčšinu času sú všetci sfetovaní. Keď čistíme podlahu alebo po zatváraní umývame riady, vravia, že sa vtedy nemôžu dívať na Marie, pretože ich desia jej zuby.

Tá dnes večer spravuje podnik, a keď vojdem dnu, obdarí ma úsmevom, ktorý pripomína hrbu polámaných, slnkom zažltnutých klavírných klávesov, a podá mi obálku s drobnými a Pagoda telefón. Nate robí uzávierku s bločkami z dennej zmeny, sedí pri počítači za antikorovým ostrovčekom, na ktorý sa odkladajú prílohy na pizzu. „Čau, Vera! Ako?“

„Čau, Nate.“

„Už ti niekto povedal, že ti tá uniforma sekne?“ spýta sa. Pýta sa to minimálne dvakrát týždenne. Predstavuje si tak milý rozhovor.

„Len ty,“ odpoviem.

„Skoro akoby bolo profesionálne rozvážanie pizze твоjím osudom,“ dodá, zabuchne zásuvku na pokladni a potom so mnou vykročí dozadu, kde hodí vrečko s vkladom na svoj starý stôl v pracovni a zvesí z háčika na zadnej strane dverí fejkové MC Hammer kožené sako.

„Osud sa môže ísť strčiť,“ odvetím. Viem o tom svoje. Osudu sa vyhýbam celý život.

PREMÝŠĽATE, KDE MÁM MATKU

Mama od nás odišla, keď som mala dvanásť. Našla si chlapa, ktorý nebol taký harpagon ako môj otec, a presťahovali sa do Las Vegas v štáte Nevada, čo je štyritisíc kilometrov ďaleko. Nenavštevuje nás. Nevolá nám. Na narodeniny mi pošle blahoželanie s päťdesiatimi dolármi a oco mi nedá pokoj, až kým s nimi nejdem do banky a neuložím si ich na účet. A tak mám za tých šesť rokov, čo je preč, 337 dolárov, ktoré dokazujú, že mám matku.

Oco vraví, že som to s úrokom tridsaťsedem dolárov vyhrala. Nevidí v tom tú iróniu. Je to preňho len o peniazoch, pretože je účtovník a všetko sú preňho len čísla.

S tridsiatimi siedmimi dolármi, bez matky, bez návštev a bez telefonátov som to fakt nevyhrala.

Narodila som sa, keď mala sedemnásť. Asi by som mala byť šťastná, že to tu vydržala tých dvanásť mizerných rokov. Asi by som mala byť šťastná, že ma nedala na adopciu alebo nešla na potrat na kliniku za bowlingovou halou, o ktorej si všetci myslia, že o nej nikto nevie.

Vyrastali s ocom spolu, boli susedia. Presne ako Charlie a ja. „Šiel som za svojím srdcom,“ vraví oco. A hľa, kam ho to dostalo. Ostala som mu na krku ja a tri knižnice plné motivačných zenových kravín, nemá žiadnych priateľov, ale zato má schopnosť pokaziť všetko, na čom čo i len trochu záleží.

Keď som mala trinásť, oco mi povedal o mame.

„Určite na to nikdy nepríde reč, ale len pre prípad, že by prišla, chcem, aby si poznala pravdu.“

Len tak na okraj. Keď sa rozhovor začne takto, buďte pripravení.

„Keď si bola malá, tvoja mama pracovala U Joea.“

Samozrejme, že mi to nič nevrvavelo. Mala som trinásť. Nemala som ani potuchy, že U Joea je striptízový pajzel, kam si nosíte vlastné pivo a pcháte polonahým tancujúcim ženám do nohavičiek bankovky.

„Čo je U Joea?“

Otcovi ani len netrklo, ako ma niečo také môže zasiahnuť, a bez štipky hanby vyhlásil: „Striptízový klub.“

Tak *toto* mi niečo hovorilo.

„Mama bola... striptérka?“

Prikývol.

„A ľudia o tom *vedia*?“

„Len ľudia, ktorí tu vtedy žili – tí, ktorí ju poznali.“ Keď videl, ako ma to znechutilo, trochu zaváhal. „Bolo to len pár mesiacov. Nedokončila strednú, vyhodili ju z domu, mala – uhm – dieťa v takom mladom veku a chcela späť slobodu. Vtedy som ešte stále pil. Chcela niečo, čo nikdy znova nezáskala,“ dodal. Komolil slová a koktal. „Chcela... chcela... uhm... chcela niečo, čo nenašla, asi až kým neušla s Martym.“

Marty bol mamin a ocov podiater.

Keď mama chodievala na nezvyčajne dlhé kontroly kvôli bradaviciam, sedávali sme s ocom v čakárni a hrávali sa hádaj, na čo myslím.

Keď treba, oco stále zájde na stretnutie anonymných alkoholikov. Vraví, že je to prekliatie – ten alkoholizmus. Vraví, že by som alkohol nikdy nemala ani skúšať, pretože máme to prekliatie v krvi. „Môj otec bol ožran a jeho otec tiež.“

Nuž, ak je také jednoduché zdediť budúcnosť po pokrvnom príbuznom, tak sa zo mňa asi každým dňom stane ožratá, tehotná striptérka bez maturity.

ŠTVRTOK – OD ŠTVRTEJ PO ZÁVEREČNÚ

Okolo štvrt' na šesť vždy vypukne večerná špička. Nič, čo by sme nezvládli. Začína sa zvoneníím telefónu číslo 2, zatiaľ čo Marie prijíma objednávku na telefóne číslo 1. Krátko nato, keď Jill prijíma objednávku na telefóne číslo 2, sa rozozvučí číslo 3. Práca v podniku sa až do siedmej zleje do jednej šmuhy.

Pracujeme traja rozvozcovia a darí sa nám to načasovať tak, že je tam vtedy vždy len jeden z nás. Marie organizuje výjazdy, a keď sa vrátíme, má pre nás pripravený ďalší a pamätá si, ku ktorej objednávke ide kola, ku ktorej sprite a ku ktorej téglík coleslawu. Dve hodiny je zo mňa šoférujúci, klopajúci, usmievajúci sa a vydávajúci stroj. Mám na to talent. Môj Pagoda telefón nikdy nezvoní, pretože nikdy na nič nezabudnem. Zákazníci ma majú radi a dávajú mi prepitné, ktoré strkám do zamastenej pohúžvanej peňaženky z Dunkin' Donuts, ktorú mám hodenú na podlahe za sedadlom.

Na spätočnej ceste z posledného výjazdu ma Charlie donúti vysunúť ocovo cédečko Sama Cooka a zapnúť rádio. Pri-

núti ma naladiť Hard Rock 102,4, kde hrá song od AC/DC, ktorý neznášam, ale aj tak si ho vypočujem.

Zahnem doľava k McDonaldu a zapichnem to do radu v drive-thru. Závisláčim na nových wrapoch v zdravom menu, tých s hroznom, ale vždy si vezmem čokoládový šejk, takže to nie je celkom tak, že by som sa snažila jesť zdravo alebo čo.

„Prejdite k prvému okienku.“

Čaká na mňa s nastavenou rukou. Nevie, že ľuďom bežne chvíľu trvá, kým si pripravia peniaze? Keď sa hrabem v Dunkin' Donuts peňaženke a hľadám päť dolárových mincí, zagúľla očami. Nepoďakuje.

„Prejdite k druhému okienku.“

Nejdem to zjesť do Pagoda Pizze, obídem parkovisko a nájdem tmavé miesto medzi kužeľmi svetla. Motor nechám bežať kvôli kúreniu. Je chladný večer. Je druhý decembrový týždeň a škrabku na ľad som od pondelka využila každé ráno. Pri jedle mi do lona, kam som rozložila pár servítok, stále padá hrozno. Zdvihnem ho a hodím si ho do úst, ale ono vyskočí znova, akoby ho mal niekto na povrázku, hoci sa mi len šmýka v prstoch.

„Daj si pohov, Charlie,“ zasmejem sa.

Vezmem hrozno z lona, pevne ho stisnem a vložím si ho do úst.

Zjem polovicu wrapu a som plná, takže ho zasuniem do obalu a strčím späť do tašky a potom vezmem servítku z lona a strčím ich tam tiež. Na sedadle spolujazdca ostali štyri nepoužitú, takže tlačidlom otvorím priehradku, kde mám minimálne sto servítok, uloží tam štyri ďalšie a zavriem ju.

Potom ju otvorím znova, vyberiem jednu servítku a vytiahnem z kabelky tenkú fixku. V tlmenom svetle lúč na parko-

visku pri McDonalde napíšem do rohu *Chýbaš mi, Charlie*, poskladám ju a strčím si ju do vrecka. Predstavujem si, ako ma pri tom sleduje. Napoly cítim jeho sklamanie, že som ju nespálila, nezjedla, proste nespravila nič z toho, čo zvykol so svojimi čmáranicami robiť on.

Obídem zadnú časť budovy ku košu pri drive-thru a vidím, koľko tašiek skončilo mimo, koľko nápojov sa naň porozlievalo a koľko vodičov tam len tak nechalo smeti napospas vetru, namiesto toho, aby otvorili dvere a skúsili to znova. Priveziem sa ku košu, hodím doň tašku a potom zamierim na hlavnú ulicu k Pagoda Pizzi. O blok ďalej vytiahnem z vrecka servítku, odtrhnem svoju správu a položím si ju na jazyk. Prilepí sa. Siahnem pod sedadlo a vezmem fľašu. Dám si glg, z hrdla vypustím teplo a prevalcujem ho poriadnym hltom čokoládového šejku.

Predtým ako vystúpim z auta, vytiahnem zoznam slovíčok na tento týždeň. Zajtra je piatok – budeme mať test. Je to jeden z dôvodov, prečo ten predmet milujem. Každý týždeň je taký istý. Vyučovanie sa drží harmonogramu. V pondelok dostaneme zoznam, v stredu treba odovzdať vety, v piatok máme test. Všetci študenti vedia, čo čakať. Želám si, aby mala profesorka Buchmanová pod palcom svet, aby bol život rovnako jednoduchý.

ŠTVRTOK – OD ŠTVRTEJ PO ZÁVEREČNÚ

Je po deviatej. Ostali len zamestnanci, ktorí budú zatvárať – dvaja rozvozcovia, pekárka a Marie.

„Vera, pôjdeš obehať mesto?“

Poobzerám sa. Som tu jediný rozvozca. „Asi hej.“

„Mohla by si chvíľu počkať a zaniešať toto cestou?“

Je to do Fredovho baru, na poslednom rohu pred mostom do mesta. Pozriem na časy na ostatných objednávkach a počítam. Tridsať minút nie je tak veľa, ako sa vám môže zdať. Upiecť pizzu trvá zhruba pätnásť minút, takže mi na doručenie ostáva len tých zvyšných pätnásť. Zastávka vo Fredovom bare mi pokazí celý výjazd do mesta.

„Budem meškať na Cotton Street.“

Marie vytiahne pizzu pre Fredov bar z rúry skôr, plesne ju do škatule a nareže ju na trojuholníky. „Ľudia na Cotton Street sa môžu strčiť, ak s tým budú mať problém,“ vyhlási.

Zabalím tri objednávky do mesta do samostatných termo-
tašiek, schmatnem šesťbalenie koly a šesťbalenie spritov a na-
ložím všetko do auta.

Keď odchádzam, vracia sa z výjazdu James. James sa mi páči, ale má dvadsaťtri, takže by sa nemal. Ibaže som od Charlieho smrti osamelá a okolo Jamesa sa vznáša ten známy pach cigariet. A je milý a páči sa mu tá istá hudba ako mne. Nazýva ju *eklektická*, čo je oveľa lepší výraz, než pre ňu používajú tí debili v škole.

Preveziem sa po prázdnom naklonenom parkovisku k hlavnej ceste a zamierim dolava do mesta. Keď dorazím pred Fredov bar, zastavím s dvoma kolesami na chodníku a zapnem blikačky. Vezmem červeno-čiernu kockovanú termotašku s ich objednávkou a otvorím dvere do zadymeného špinavého pajzla, kde Tammy Wynette spieva *Stand by Your Man*. Doručujem k Fredovi zhruba tak trikrát týždenne, dvakrát z toho tu hrá Tammy Wynette, a nehladiac na to, koľko dobrej hudby si potom vypočujem, nemôžem dostať jej skladby z hlavy.

V skutočnosti však neznášam chodiť do Fredovho baru pre toto: štangasti na mňa zízajú a mám z nich nepríjemné zimomriavky. Deväťdesiat percent času mi zabudnú dať prepitné. V zadnej časti stoja pinballové automaty a až príliš mi to tam pripomína bar z filmu *Znásilnenie*, kde sa postave, ktorú hrala Jodie Fosterová, prihodilo niečo veľmi zlé.

Prejdem po moste do mesta. Najbelšieho mesta na svete – alebo presnejšie – najbelšieho mesta na svete, kým sa sem neprisťahovali Mexičania. Keď prejdete cez husto zastavané staré predmestia s veľkými viktoriánskymi domami na kopci a radovkami s kupolovitými strechami, je to škaredé mesto – zmes asfaltových šindľov zo štyridsiatych rokov, rôznofarebných tehál a sivého betónu. Všade je priveľa odpadkov a priveľa ľudí vyzerá naštvané. Oco vraví, že kedysi to také

nebývalo. Vraví, že Mexičania nemôžu za to, že mestská rada radšej minie mestské peniaze na nové umelecké iniciatívy a veľký nevkusný bejzbalový štadión ako na častejšie policajné hliadky. Takže zatiaľ čo si centrum užíva chlieb a bejzbalové hry, na okraji mesta vládne chudoba a rekordná kriminalita. Zamknem dvere. Moje auto strednej triedy (s nálepkou BUĎ MILÝ K OSTATNÝM na nárazníku) priťahuje pozornosť už samo osebe, a to ani nehovorím o vlajočke Pagoda Pizze nalepenej na streche.

Dorazím ku koľajniciam, a keď pred nimi spomalím, z tieňov sa vynorí zdrogovaná žena a stiahne si flitrovaný top bez ramienok, ja upriem zrak na cestu a šoférujem ďalej. Snažím sa nemyslieť na mamu a v duchu si spravím poznámku, že už nemám chodiť do mesta po Jefferson Street.

Objednávka na Cotton Street minútu mešká, ale zákazníci nevyzerajú, že by si to všimli alebo ich to trápilo. Chlapík sa na mňa ani nepozrie, dá mi dvacku a zamrmle: „To je dobré,“ čo pre mňa znamená prepitné dva doláre a štyri centy. Na výjazd do mesta nezvyčajné. Mám pred návratom do podniku ešte dve zastávky – jedna rodina s hyperaktívnymi dečkami, ktoré zhrabnú dolár z môjho prepitného, a jeden starý dedko, čo si objednal veľký štiplavý taliansky sendvič a zaplatí presnú sumu. Keď si uvedomí, že som dievča, usmeje sa na mňa a nakloní hlavu.

„Dávaj si pozor,“ upozorní ma.

Vraciam sa dlhšou cestou, cez kopec po nebezpečných serpentínach, smerom k obrovskej, žiarivej, nevkusnej pagode, ktorá dozerá na naše mesto. Väčšina ľudí ju pokladá za milú turistickú atrakciu a svojské obohatenie nášho inak nudného malého mesta na konci sveta. Podľa mňa je ohyzdná. No

na druhej strane, vyrástla som len ulicu od nej a poznám jej príbeh. Keď stúpam hore kopcom a podradím, motor od námahy zahučí. Konečne dorazím na vrchol, miniem tú červenú neónovú ohavu a spustím sa dole po Overlook Road popri našom dome.

V brlohu sa svieti a zazriem mihotavú žiaru obrazovky. Oco zrejme ignoruje stíšený film, čo práve beží, a listuje v dnešných novinách. Nikdy nezapína zvuk, pokiaľ nemusí. Raz som sa ho spýtala, prečo proste telku nevypne.

„Mám vďaka nej pocit, že nie som sám,“ odpovedal.

Stavím sa, že by sa našli milióny ľudí, čo by to vnímali rovnako. Ja však nie. Radšej by som chcela niečo cítiť naozaj, ako predstierať, že je to niečo iné. (Ktorý z tých zenových týpkov povedal: „Ak sa chceš utopiť, nemuč sa plytkou vodou“?)